

HET RODE PAD

Na het squashen waren ze nog een tijdje blijven nakletsen, het was gezellig geweest en hij had de tijd niet in de gaten gehouden.

Marjan moest morgen vroeg op pad, had de auto nodig en ze hadden duidelijk en nadrukkelijk afgesproken dat hij uiterlijk 11 uur thuis zou zijn. Die afspraak maken was geen probleem geweest, maar was het nu wel geworden. Een echt probleem, dat was duidelijk.

Zijn horloge grijsde: 'Het is al kwart voor elf, dat red je nooit.'

Nee natuurlijk kon hij dat niet redden, hij moest nog afrekenen en zeker een half uur rijden voor hij thuis was. Eigenlijk had hij ook niet moeten blijven zitten, maar een paar biertjes, dat kon nog wel, had hij zich wijsgemaakt.

Dit ging niet ten goede komen aan hun relatie, de communicatie tussen Marjan en hem was de laatste weken toch al, als die tussen een konijn en een goudvis en hij zag tegen zijn thuiskomst zo dadelijk nog meer op als tegen een afspraak voor een wortelkanaalbehandeling bij de tandarts.

Snel ging hij naar de bar, afrekenen en wegwezen.

Zijn Toyota voelde zijn haast. Het leek net of die telkens zei: 'rij toch harder, niemand op de weg' en telkens moest hij zichzelf weer corrigeren. Denk erom, je hebt ook al wat gedronken. Hou je dus aan de snelheid. Het werd een soort van touwtrekken in hemzelf.

Plots diende het rode pad zich aan: 'Volg mij, volg mij, dan ben je nog op tijd thuis.' riep het.

Zou hij dat doen? De verleiding was groot.

Er stond altijd al een groot bord: verboden voor auto's, maar recent was er nog een extra waarschuwing geplaatst. Bovendien was het afgesloten vanwege werkzaamheden, maar dat hek kon hij wel opzij zetten. Er zouden dan ook weinig mensen lopen of fietsen om deze tijd van de avond en hij zou voorzichtig rijden. Het pad was ook breed genoeg.

Ja, dat ging hij doen, dat voorkwam in ieder geval een wortelkanaalbehandeling bij thuiskomst.

Ha, daar was het al. Hij keek eens goed en zag dat er diverse sporen van wandelaars, fietsers en zelfs een paar auto-sporen te zien waren.

Prima, dan kon hij daar ook wel rijden en snel draaide hij het pad in.

Na een paar honderd meter zag hij voor zich een soort heuveltje dwars over de weg. Was zeker als een blokkade voor auto's bedoeld, maar die was niet hoog, daar kon hij gemakkelijk overheen.

Hij schakelde even terug naar zijn twee, reed langzaam verder en stond stil. Hij gaf wat extra gas, de motor gromde, maar er gebeurde verder niets. Nog eens, hetzelfde resultaat.

Hij stapte uit, wat was er aan de hand? Daar stond zijn auto met de bodem op het smalle heuveltje. Voor- noch achterwielen raakten de grond. "Verdomme, verdomme, verdomme" Had hij nu maar wat harder gereden, Hij probeerde de voorkant naar beneden te duwen. Dat ging niet, achterkant dan. Kon ook niet. Daar stond hij nu. Zijn mobieltje had hij niet bij zich. Dat werd naar huis lopen en een oplossing zoeken. Misschien iemand met een trekker? Hij wist het nog niet. Het konijn en de goudvis begonnen inmiddels behoorlijk te spartelen in zijn maag.

